

První!

Co vše může být první? Sami se, prosím zamyslete, než se pustíte do dalších řádek mého následujícího plku. Nápad tohoto psaní vznikl ve chvíli, kdy jsem se u poslechu muziky tady doma v kuchyni za bubláni vznikajícího guláše, sám sebe zeptal: „Kdy jsem uvařil první guláš?“ Opravdu jsem si nevzpomněl, ale napadla mne spousta PRVNÍCH událostí mého života, a tak vám je povyprávím. Snad nebudete mít PRVNÍ usnutí u mé povídky znuděním.

Kapitola 1 - Já

První narození

To bylo to první, co se mi stalo. Jenže si to nepamatuji. Byl jsem tak zblblý tou příhodou, že si ani nepamatuji doktora Kárníka, co mne z mamky vylovil.

Ale existuje dokument, že mne umyli. Nikterak se mi to nelíbilo.

Nevěřím, že se můžu ještě jednou narodit, a tak se domnívám, že to bylo poprvé a naposled. Ale je to dobře, protože z fotografie vidíte, že jsem byl nešťasten! Chtěl jsem maminku, a ne tu vodu, která nemá ani žádnou chuť. Ale předpokládám, že mne pak k mamince pustili a já se cítil po tom výkonu připojit k mamčinu mlékovodu, a tak začalo mé štěstí na světě. Má první euforie, první opilství. Mateřským mlékem. Muselo to být tak na čtyři promile mléka v mém krevním oběhu. Ale nepamatuji si to, a tak jen spekuluji.

První trochu povědomí z Vánoc

Nemám vzpomínky, jen útržky, obrázky, žádný děj, jen pocit. A vůbec nevím, kolik mi bylo. Dostal jsem jakési autíčko na dálkové ovládání. Nikoli přes vysílačku, tak tenkrát fungoval jen Sputnik. Já to měl na kabelu a když jsem nestíhal, tak se to převrátilo. Ale svítilo to a jezdilo a zatáčelo pomocí knoflíků a koleček na tom ovladači. Další štěstí v mém životě. Ale, jak všichni víte, děti jsou zvědavé, až bádavé. A když jim něco není jasné, jdou do hloubky.

Chtěl jsem prostě vědět, jak to funguje, a tak jsem to rozebral. A najednou za mnou stál tatínek. Lekl jsem se, že budu hubován, ale on

se usmíval. Asi tušil, že ze mě bude taky technik a pomohl mi to vysvětlit, což jsem ještě nechápal, ale táta to zase složil.

První umělecké dílo

Doma se malovalo. Táta máchal štětkou a bílil byt. A jelikož maminka uměla malovat obrazy, dostala nápad: „Synku vezmi štětec (daleko menší a namočený do hnědé barvy, brzy pochopíte) a něco namaluj na zeď.“ Asi to myslela dobře a doufala, že návštěvám bude ukazovat dokonalé dílo svého synka. Pomáhala mi a dílo se podařilo. Cítím v útržcích vzpomínek, že byla maminka spokojena.

Jenže odešla z pokoje, asi vařit. Já však byl přesvědčen, že ten jelen ještě není dokonalý, a tak jsem k tomu jelenovi přidělal pár čárek. Asi jsem si v tu chvíli sedl na podlahu a byl pyšný na svou invenci. Usmíval

jsem se na dílo. Když pak měla maminka trochu času, přišla mě zkontrolovat. Pohlédla na spokojeného synka a na před chvíli pyšné dílo, zesinala „Co to je?“. Usmál jsem se na maminku a pyšně prohlásil: „Jelen kaká.“ Vůbec to nechápu, ale před moje dílo byla postavena skříň, aby to nikdo neviděl. No co... Picasso měl také problémy s chápáním jeho obrazů...

První merkur

Vánoce, tvrdé dárky zakryté těmi měkkými. Ano vánoční atmosféra. Zhltnal jsem to jídlo, ať už jdu pod ten stromek hledat dárky s popiskem ‚Hyneček‘. Prdlačky. Táta mě zase vláčel na výlet okolo baráku, že budeme koukat po Ježíškovi. Já už to znal. Ježíšek to vzal zase z druhé strany. Kdybych ho aspoň jednou viděl... Ale to už se táhlo několik let a já byl zase zklamán.

Asi mě Ježíšek sledoval a vždy to bral jinou oklikou. Začal jsem tenkrát spekulovat. Ale co se stalo poté, bylo vždy famózní: Stromeček září a leskne se a pod ním ty balíčky. I v tom mém zatím moc neznalém mozečku se rodily pochybnosti, zda Ježíšek nechodí třeba pod zemí...

Pod stromečkem ale prvotně měkké dárky. Netuším, proč mi ponožky nemůžou jenom koupit! Proč je svetr pod stromečkem? Takové zklamání. Ale už v té době jsem pochopil. Rodiče děti napínají (štvou). Ale pak přijde ta dětská krása Vánoce: Tvrdé a hranaté dárky. To je radost!!!

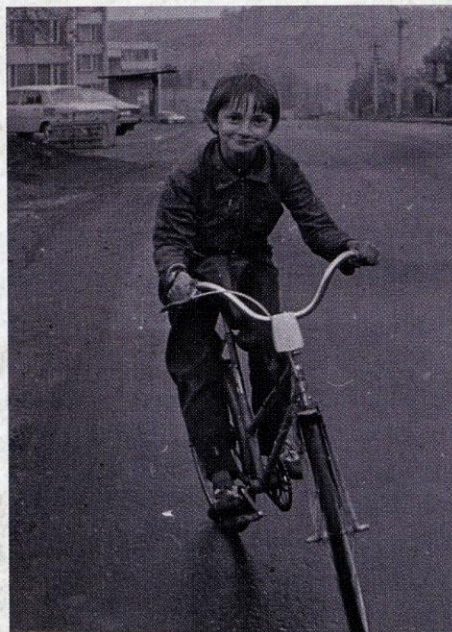
„Merkur!“ a skončilo mé zlobení a byl ode mě klid. (Tatínek mi to po telefonickém dotazu potvrdil). Já stavěl jeřáb, dům, cokoli. Šroubečky a matičky, dírkované plíšky... Postavil jsem snad i ten

sputnik, když jsem se o něm jako malý kluk dozvěděl.

Jen maminka občas zasténala, neboť právě šlápla na šroubek a pak při luxování jsem poplakával, když se v hadici vysavače ozval zlověstný zvuk: ‚chrhrchr‘ - to byl šroubek pryč, nebo matička. Maminka byla neúprosná a mizely mi součástky na mé další projekty. Ale příští Vánoce se pod ponožkami a svetrem nacházel nový Merkur a já maminku a tatínka zbožňoval. Měl jsem krásné dětství.

První kolo

Tedy bicykl. Ale budeme tomu říkat kolo, protože jsem kamarádům po Vánocích řekl: „Dostal jsem ‚kolo‘ a bylo jasné, o co jde. To už mi bylo 12, 13? Pod stromečkem nestálo kolo ale dopis. Když jsem to vytáhl, napadlo mne, že jsou rodiče

divní, neboť placatý dárek je horší než měkký dárek. Ale dostavilo se překvapení. Naštvaně jsem otevřel obálku, rodiče se prapodivně usmívali. „Jdi do sklepa a tam něco najdeš.“ Stálo v tom psaní.

Tatínek se usmíval a maminka mi dala klíče od sklepa. Sešel jsem jedno

poschodí a s pocitem pubertáka: „Co si se mnou hrajete, mě honíte do sklepa, jsem došel ke sklepní kóji. ‚Aha, já mám kolo?‘ a ač puberták hrozný jsem objal maminku i tatínka.

První dítě

Vrátil jsem se z vojny a za pár týdnů jsem se od Denisy, mé holky, dozvěděl, že budu táta. Aha, něco se stane. Jo, stalo se. O pár měsíců později stojím v obřadní síni ostříhán na idiota a za dalších pár měsíců v porodnici. To bylo den po sametové revoluci. Ta mi byla ukradená, protože jsem dostal předvánoční dárek od mé ženy: Takový mrňavý hejbající se hlasitý dárek. Holčičku. A rok a čtvrt poté druhou. První jsem vybral jméno já táta: Linda se jmenuje a tu druhou pojmenovala maminka: je to Kateřina.

Kapitola 2 - Děti

K mému zklamání musím oznámit, že jsem telefonoval jak s Lindou tak i Katkou, ale nějakých vzpomínek na dárky jsem se nedočkal. Asi dostávaly jen měkké dárky. Byli jsme opravdu špatní rodičové. Ale napadla mě spásná myšlenka a zavola jsem své bejvalce, dali jsme hlavy dohromady a něco se přeci jen našlo.

První stromeček

Tak Lindě byl tehdy měsíc a pár dní. Zatím toho moc neuměla, krom čůrání a kakání. To jí šlo bravurně. Jo a taky krmelec u maminky, to jí šlo. S pohybem to bylo problematické, zatím ani po čtyřech. Ale dostala takový jednoduchý plastový vláček. Ten jí byl vcelku šumák, ale s otevřenou papulkou

vzhlížela k tomu zářícímu stromečku. Ten ji okouzлил. Vláček samozřejmě později přijala jako hračku a jala se jej okusovat bezzubými dásněmi.

První cinkací panenka

To je taková ta panenka, co má dole kulatý podvozek a v něm závaží. Když se do toho strčí, tak se to kynklá ze strany na stranu a cinká to. Teď nevím, ani Denisa (bejvalka) nevěděla, zda Linda, či Káťa, ale byla to opravdu bžunda, když mrňavá ručička učinila, Plesk'. A ,Cink, cink, cink' učinila panenka a do toho ten dětský smích. To vydrželo desítky minut a my rodičové jsme pomalu začali litovat koupě tohoto dárku. To víte, prvních deset minut je to zábava a vnímáte štěstí toho děcka. Jenže pak vám to ,cink, cink' začne hoblovat mozek.

První panák

To sice nebyly Vánoce, ale nějaká oslava asi někoho

narozenin. Linda už uměla za pomoci horních končetin chodit okolo konferenčního stolku v obýváku. Nožky poskytovaly jakýsi pohyb a ručky stabilitu. Přijely babičky i dědečkové a slavilo se. Na stolečku byl dort, bábovka, chlebíčky i jednohubky. Ale také různorodé sklenice s limonádou, pivem a také kořalkou. Jó, pili jsme něco průhledného a v malých panáčích. Asi slivovice to byla.

Linduška se po noze stolu vyškrábala do vertikální polohy a začala zkoumat, cože to ta tom stolečku je. „Dáš si dortík?“ zeptala se maminka dcerky. Žádná odpověď. Linduška se upjala na jediný předmět. Ale to my netušili. A najednou lup! A bylo to tam. Loupla jednoho panáka a zhltila jej bleskurychle. Linda se jen překvapeně oklepala a máma zhroutila.

„Co s tebou?“ začala bědovat. A my ostatní jsme ji uklidňovali. Linduška se začala podivně usmívat a na rady

starších dostala tolik čajičku, co se do ní vešlo. Pak usnula. Maminka ji neustále chodila kontrolovat. Dopadlo to dobře. Vzbudila se s obrovským hladem a asi i s kocovinou. Druhý den byla zcela v pořádku. Maminka to rozdejchávala o něco dýl a na dalších oslavách zakázala nedopité panáky.

Kapitola 3 - Bejvalka

A jak jsme tak s Dendulkou, bejvalkou, po telefonu mluvili a vzpomínali, vylezla z ní krutá pravda: „Já jsem psala Ježíškovi a nikdy jsem nedostala, co jsem napsala. A tak jsem Ježíškovi přestala psát.“ Teď si nejsem úplně jist, zda to nebylo cíleno na mou osobu. Já vždy koupil, co mě napadlo, neboť jsem ježíškovské požadavky od Denisy nikdy neobdržel.

Já pravidelně dostával od ženy deštník. To byl super dárek, neboť na jaře mi manželka oznámila, že se ten její rozbil, jestli jí nepůjčím svůj. Rád jsem jí jej daroval a chodil moknoucí a šťastný.

Co na závěr?

Ať jsou vaše děti, vnoučata i pravnučata na světě šťastná. Ať mají hezkého Ježíška a měkké dárky ať se je naučí ignorovat a mají radost z těch tvrdých a hranatých. A vy ať o Vánocích vidíte ty usměvavé a spokojené tvářičky těch mrňavců.

Váš HyPulík

